

NĀC

Viņš tiem jautāja, sacīdams:
„Par ko ļaudis Mani uzskata?”
(Lk 9,18)

Nr. 5 (64)
OKTOBRIS
2011

Kurzemes Katoļu bīskapijas informatīvs laikraksts

KO TU DOMĀ – KAS ES ESMU?

Lūkasa evaņģēlijā (9,18-22) Jēzus vērsās pie saviem mācekļiem – apustuļiem – ar jautājumu: „Ko cilvēki saka, kas es esmu?” Saņemot dažādas atbildes, Jēzus uzdod nākamo jautājumu: „Bet jūs, ko jūs sakāt, kas es esmu?” Viņš pāriet no anonīma pie pavisam personīga jautājuma: „Ko tu domā, kas es esmu?”

Vēlos mudināt neļauties ieradumam veidot dziļas un nopietnas filozofiskas vai teoloģiskas meditācijas par Dievu, pārdomājot šo Rakstu vietu. Varam uz šo jautājumu palūkoties no cita viedokļa. Iespējams, Jēzus grib tevi labāk iepazīt. Šķiet, Jēzus saka – padomā, kā tu veido attiecības ar mani, kā tu redzi sevi mūsu savstarpējās attiecībās? Jēzus – Dievs – nesāk ar stereotipiem vai aizspriedumiem par cilvēku – tevi. Viņš nenosoda un nekaunina. Dievs uzdod jautājumu tā it kā Viņš nepazītu tevi, lai tev būtu iespēja veidot attiecības ar Viņu!

Attiecības veido divi, un tās ir atkarīgas no abām personām. Jēzus ir atklājis sevi, Viņu mēs varam iepazīt caur Biblii. Pats Jēzus mums atklāj, uz kādām attiecībām Viņš ir gatavs, kad Viņš, būdams Dievs, nāca pie mums un dzīvoja starp mums un savu draugu dēļ upurēja visdārgāko – savu dzīvību. Pat vēl vairāk, Viņš izdarīja šķietami neiespējamo – augšāmcelās, lai dotu jaunu dzīvi arī saviem draugiem. Bet tu, kas esi tu un kādas attiecības tu gribi veidot? Bez nosodījuma vai vilšanās, bet ar cieņu un respektu Viņš jautā un gaida, vai tu atbildēsi Viņam? Kad un kā tu atbildēsi, atkarīgs no tevis.

Tāču es gribu turpināt ar citu jautājumu – kāds ir pamats tavai atbildei un attiecību veidošanai? Vai dažbrīd neesam pārpilni ar aizspriedumiem, stereotipiem, personīgām interesēm vai romantisku banalitāti, kas posta visus ideālus un cerības?

Foto no interneta

Jēzus mūs aicina būt tādiem kā Viņš – radikāliem

Jebkurās attiecībās, izrādot personīgu ieinteresētību, atbildību, varam meklēt pēc personīgi svarīgā un tad sniegt patiesas atbildes.

Savos meklējumos mēs ilgojamies pēc miera, harmonijas un savstarpējas izpratnes. Tomēr, nonākot kontaktā ar Jēzu, bieži piedzīvojam pretējo, pat dažbrīd var šķist, ka zem kājām zūd pamats. Manuprāt, tieši tas raksturo attiecības ar Jēzu. Tu nevari būt remdens! Gribas teikt, ka Jēzus bija radikāls un revolucionārs un tāds Viņš joprojām ir. Saskaroties ar Jēzu, var rasties jautājumi, kas liek meklēt pēc patiesā, tie neliel mieru līdz ir rasta atbilde. Jēzus mūs aicina būt tādiem kā Viņš – radikāliem un revolucionāriem.

Kanādā kādas partijas līderis, īsi pirms savas nāves, vēstulē savai tautai rakstīja: „Mīlestība ir labāka par dusmām. Cerība ir labāka par bailēm. Optimisms ir labāks par

izmisumu. Tādēļ būsim mīloši, pilni cerības un optimisti.” Šie vārdi atklāj, ko nozīmē būt radikālam kopā ar Jēzu – nostāties pret visaptverošo bezcerību, naidu, dusmām un izmisumu. Vēl vairāk – ar savu dzīvi parādīt, ka tas ir iespējams pat tad, ja pieprasa nomirt savam egoismam, pārkāpt pāri savām bailēm un uzdrošināties apliecināt mīlestību savā dzīvē.

Mūsos ir vietas, kuras var raksturot kā ēnas zonas, tajās mēs paši nespējam ieskatīties un tās saprast. Pat mūsu apdāvinātībā, vajībās, ambīcijās, iedvesmās, motivācijā un vēlmēs vienmēr ir kaut kas, kas mums pašiem paliek apslēpts. Mūsu tuvākie cilvēki šīs ēnas zonas bieži spēj redzēt labāk nekā mēs paši, un tas nav slikti. Arī attiecībās ar Jēzu, Viņš zina mūs, bet jautā, ko tu pats vari pateikt par savām vēlmēm, ilgām utt.

Būt kristietim ir ticīga cilvēka būtība, tas nozīmē –

apliecināt, kas tu esi, nevis kam tu pieder. Ir jābūt radikālam. Mēs varam piederēt dažādām kustībām, biedrībām, partijām, bet vienlaikus būt tālu no to ideāliem un principiem. Esot pasīvi, mēs zaudējam jēgu savai būtībai.

Var pārņemt sajūta, ka sirds ir pārvērtusies kaujas laukā, kur jāizcīna cīņa par lēmumiem, atbildēm un attiecībām. Pieļauju, ka gribas rast atbildes uz jautājumiem: ko un kā es varētu darīt labāk, kas man jāmaina, no kā jāatsakās, kas jāuzņemas? Bet šis ir jautājums nevis par darbiem, nopelniem, askēzi un rūdīšanos, bet par ticību. Ticību, kas ir dziļi personiska un tiek izdzīvota mūsu ikdienas dzīves apstākļos un situācijās.

Ar piemēra palīdzību vēlos ilustrēt šo domu. Kāds vīrietis savā dzīvē piedzīvoja dažādas problēmas, bet viņaprāt lielākā no tām bija nespēja atrast savu īsto otro *pusīti*. Sasniedzot pusmūža gadus, šis vīrietis bija

vīlies dzīvē, romantiskas attiecības un mīlestību viņš uzlūkoja ar cinismu. Negaidīti viņš tomēr sastapa sievieti, kuru cienīja, pat zināmā mērā apbrīnoja. Vīrietis pieļāva domu, ka ar šo sievieti varētu veidot attiecības uz mūžu. Viņš izlēma spert radikālu soli un sievieti bildināja.

Gribu pievērst uzmanību vīrieša izteiktajiem bildinājuma vārdiem: „Es vēlos tevi lūgt kļūt par manu sievu, tādēļ atklāšu tev savas *kārtis*. Es negribu izlikties, apgalvojot, ka zinu, kas ir mīlestība. Manā dzīvē bija laiks, kad man šķita – es to zinu. Esmu piedzīvojis gan savu, gan otra cilvēka jūtu mainīgumu, tādēļ nevaru apsolīt, ka manas jūtas pret tevi būs pastāvīgas un nemainīgas. Es gribu tev solīt uzticību, cieņu un mīlestību, darot visu, kas manos spēkos, lai palīdzētu piepildīties taviem sapņiem, veidojot mūsu kopīgo dzīvi.”

Šķiet, ka šāds bildinājums nav gluži tāds, kādu esam iedomājušies vai arī kādus redzam filmās, kur tiek solīta kaislīga mīlestība mūža garumā. Jāatzīst, ka šī vīrieša bildinājums ir nobriedis, tas nesola brīnumus. Arī mūsu ticības dzīvē valda līdzīgi principi. Ticība vairāk ir saistīta ar uzticību un rīcību, to nepieviļot un nenododot, nevis ar jūtām. Ticība ir jādzīvo žēlsirdībā, ar cieņu, pacietību pret līdzcilvēkiem. Gribu, lai mēs katrs sev atbildam – kas man ir Jēzus? Nevis teoretizējot par dievišķo dabu un izcelsmi, bet kas Viņš ir man personīgi, manā ikdienā.

Ticība un mīlestība ļoti viegli un ātri tiek identificētas ar jūtām, kaisli, pieķeršanos un romantiku. Nenoliedzami šīs izjūtas ir daļa no mūsu pieredzes un dzīves noslēpuma, kas jāpieņem un jāizdzīvo. Mans vēlējums – neapstāties pie jūtām, bet censties iet dziļāk, jo dzīve ir daudz, daudz vērtīgāka par mainīgām jūtām.

Priesteris
Jānis Melņikovs
(jezuītu novicis)

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp.

Euharistijas
ekumēniskie aspekti

4. – 5.lpp.

Iepazīsim
Kolkas draudzi

7.lpp.

Sludinājumi,
jaunās grāmatas

3.lpp.

PJD Madridē
piedzīvotais

6.lpp.

Intervija ar bīskapu
Edvardu Pavlovski

8.lpp.

Ziņas

Daži Euharistijas ekumēniskie aspekti

„Lai visi būtu viens” (Jņ 17,21) – šī daudziem zināmā Jēzus lūgšana par mācekļu vienotību ir ietverta Pēdējo vakariņu notikumā, līdz ar to, būdama uzticīga Kunga pavēlei „dariat to manai piemiņai” (Lk 22,19), Baznīca cauri gadsimtiem euharistiskajā Upurī lūdza par vienību un pilnīgu kopību Jēzus mācekļu starpā. Jo tieši Kungs savā Baznīcā „iedibināja brīnumaino Euharistijas sakramentu, kas izsaka un īsteno Baznīcas vienību”, atgādina Vatikāna II Koncila dekrēts par ekumēnismu (sal. UR,2).

Euharistija ir vienības sakraments, un šī kopīgā maizes laušana – vienība – ir iespējama vienīgi, ja kristieši ir cieši vienoti ar Jēzu. „Ticība un mīlestība uz Jēzu, ticība Viņa vienotībai ar Tēvu un atvērtība vienotībai ar Viņu ir būtiska. Šī vienība nav tikai iekšēja, mistiska, lieta. Tai jātop redzamai, tik lielā mērā redzamai, lai būtu par apstiprinājumu Jēzus no Tēva saņemtajai sūtībai. [...] Ar Euharistiju dzimst Baznīca.” (sal. Benedikts XVI, Homilija, 21.04.2011). Katru reizi svinot Svēto Misi, kļūst redzama Baznīcas vienība – vienas Mises locekļu vienotība Galvas – Kristus – vadībā. Tādēļ arī svētās Komūnijas (no lat. *communio* – kopība) pieņemšana pauž iekšējo saikni ar Kristu, pauž pilnīgu līdzdalību ticībā trīsvienīgajam Dievam, visbeidzot, tā apliecina, ka šī ticība tiek dzīvota paklausībā Baznīcas autoritātei. Līdz ar to tiesības saņemt Komūniju ir vienīgi tam, kas atrodas kopībā ar Kristu un Baznīcu. Šādas vienības ar Baznīcu izpausme (to sauc par „kopību svētajā” – lat. *communicatio in sacris*) ir katrā euharistiskajā lūgšanā ietvertie vārdi „vienībā ar mūsu pāvestu un mūsu bīskapu”.

Komūnijas
pieņemšana
pauž pilnīgu
līdzdalību
ticībā
trīsvienīgajam
Dievam

kapu”. Tā nav ārēja piebilde cilvēka iekšienē notiekošajam, „bet gan euharistiskas īstenības izpausme. Pāvests un bīskaps tiek nosaukti vārdos: tā ir pavisam konkrēta vienība, tai ir vārdi. Šādi vienība kļūst redzama, kļūst par zīmi pasaulei un mums pašiem sniedz konkrētu kritēriju”, šī gada Kunga Pēdējo vakariņu Misē atgādina pāvests.

Tā kā grēks laupa kristietim Kristus Garu, tad tā sekas ir kopības zaudēšana ar Kristu, līdz ar to arī pilnīgas kopības ar Baznīcu zaudēšana. Tas nozīmē, ka tas, kas atrodas smaga grēka stāvoklī, nevar(!) pieņemt Svēto komūniju un Baznīcai nav tiesību viņam to pasniegt. Tādēļ viena no Gandarīšanas sakramenta sekām ir kopības ar Baznīcu atjaunošana.

Attiecībā uz „kopību svētajā” ar nekatoļiem Vatikāna II Koncils nosauc divas cieši saistītas nostādnas: pirmkārt, dievkalpojums apliecina Baznīcas vienību, izejot no jau nosauktajiem principiem: vienība, ticība, Baznīcas autoritāte, līdz ar to kopīgs dievkalpojums ar no Baznīcas atdalītām kristiešu

kopienām nevar kļūt par līdzekli vienības atjaunošanai. Otrkārt, sakramenti ir Kristus pestīšanas līdzekļi, caur kuriem Viņš katram atsevišķi vēlas dāvēt žēlastību. Sakramenti attiecas uz kristītajiem, jo, kā zinām, Kristība dara iespējamu piekļuvi Dieva atpestīto kopienai. Attiecībā uz šo pēdējo kritēriju Koncils skaidri norāda, ka vienīgi vietējais bīskaps var pieņemt noteiktus lēmumus, ja vien Bīskapu Konference savu statūtu ietvaros vai Svētais Krēsls nav lēmuši citādi (sal. UR,8).

Saskaņā ar Koncila dekrētu par Austrumu Katoliskajām Baznīcām ir iespējams veidot nesakramentālu dievkalpojumu kopību „sagrāļajās darbībās, lietās un vietās” (OA,28). Savukārt attieksme pret reformācijas rezultātā tapušajām ekleziālajām kopienām ir savādāka: runa ir vienīgi par kopīgu lūgšanu un citiem gadijumiem, kas jānosaka atsevišķi (UR,8).

Jāatzīst, ka šie pamatprincipi atsevišķos gadījumos pirmajā brīdī var radīt neizpratni, tādēļ to konkrēts skaidrojums un pie-

lietošanas iespējas ir noteiktas Kanonisko Tiesību Kodeksā (1983) un Direktoriņā par ekumenisma principu pielietojumu (1993).

Vispirms 755. kanons skaidri norāda, ka visas Bīskapu kolēģijas un Apustuliskā Krēsla uzdevums ir atbalstīt un vadīt ekumēnisko kustību katoļu vidū, attiecīgos gadījumos izdodot īpašus noteikumus.

Sakramentu piešķiršanu nekatoļiem regulē 844. kanons. Katoļu garīdzniekiem atļauts piešķirt sakramentus vienīgi katoļticīgajiem, savukārt katoļticīgie tos atļauti saņemt vienīgi no katoļu garīdzniekiem.

Ja pastāv patiesa nepieciešamība, un izvairoties no maldus briesmām, katoļiem, kuri fiziski vai morāli nav iespējams griezties pie katoļu kalpotāja, ir atļauts pieņemt Gandarīšanas, Euharistijas un Slimnieku svaidījuma sakramentus no nekatoļu garīdzniekiem, kuru Baznīcā derīgi pastāv šie sakramenti. (Principā tas skar tikai dažādās Austrumu Baznīcas).

Katoļu priesteris drīkst piešķirt Gandarīšanas, Euharistijas un Slimnieku svaidījuma sakramentus Austrumu Baznīcu locekļiem, ja viņi to paši labprāt lūdz un ir labi sagatavoti.

Ja pastāv nāves briesmas vai saskaņā ar diecēzes bīskapa vai Bīskapu Konferences spriedumu cita svarīga nepieciešamība, katoļu garīdznieki atļauti administrēt minētos sakramentus arī citiem kristiešiem, kas nav pilnīgā kopībā ar Katolisko Baznīcu. Tomēr šādā gadījumā jāatbilst pilnīgi visiem sekojošiem kritērijiem: a) lūdzējs atrodas nāves briesmās; b) nav iespējams vērsties pie savas ekleziālās kopienas garīdznieka; c) sakramenti tiek lūgti spontāni; d) attiecībā uz šiem sakramentiem

tiek pausta katoliska ticība; e) jābūt pienācīgi sagatavotiem.

Gadījumos, kas skar sakramentu piešķiršanu nekatoļiem, jābūt skaidri izstrādātiem un izdotiem diecēzes bīskapa vai Bīskapu Konferences priekšrakstiem, vispirms apspriežoties ar vietējo nekatoļu Baznīcu vai ekleziālo kopienu autoritātēm. Praktiski tas nozīmē, ka, ja šādi noteikumi nav izstrādāti un izdoti, tad katoļu garīdznieks nedrīkst administrēt minētos sakramentus nekatoļu kristiešiem, izņemot pamatotu nāves briesmu gadījumu.

Visbeidzot jāatceras, ka 908. kanons aizliedz katoļu priesteriem svinēt Euharistiju kopā ar priesteriem vai kalpotājiem no citām Baznīcām vai ekleziālām kopienām, kas nav pilnīgā vienībā ar Katolisko Baznīcu. Savukārt Direktoriņā par ekumenisma principu pielietojumu lasām, ka „Katoļu Svētās Mises laikā Svētos Rakstus pienākas lasīt šai Baznīcai piederīgajiem. Tikai izņēmuma gadījumā un labi pamatojot diecēzes bīskaps var atļaut veikt lektora pienākumus atšķirtas Baznīcas vai ekleziālās kopienas pārstāvim” (n.133). Ricība, kas ir pretēja Baznīcas mācībai un disciplīnai attiecībā uz Svētās Mises svinēšanu rada ieļauojumu ticīgajos un izsauc nopietnas sekas, paredzot arī taisnīgu sodu. Katrs šāda veida pārkāpums ir smags un pieprasa Baznīcas augstākās autoritātes iejaukšanos. Tādēļ visai Dieva tautai – gan garīdzniekiem un konsekretām personām, gan arī laikiem jārupējas, lai svētie sakramenti un jo īpaši Svētās Mises Upuris tiek svinēti veidā, kādā to Baznīcas likumīga autoritāte ir noteikusi, jo uz to mūs „skubina Kristus mīlestība” (2 Kor 5,14).

Priesteris **Mihails Volohovs**

Iepazīsimies!

Kopš 25. augusta Liepājas Sv. Dominika draudzes pastorālais palīgs ir priesteris Jaceks Šprenglevskis OP. Piedāvājam ar viņu iepazīties tuvāk.

Lūdzu, pastāstiet par sevi.

Esmu dzimis Polijā, Grudžondzā, pilsētā, kas atrodas Vislas upes krastā. Pabeidzu vidusskolu un iestājos dominikāņu ordenī.

Kā jūs atklājāt aicinājumu uz klosterdzīvi?

Skolas laikā piedalījies jaunīšu kustībā, kas darbojās manā draudzē. Mēs bieži braucām uz lūgšanu naktīm, kuras organizēja dominikāņu brāļi Poznaņā, tur es arī ar viņiem iepazīnos. Reiz priesteris, pie kura mācījos katehēzi, man iedeva izlasīt grāmatu par svēto Dominiku. Viss notika *it kā* nejauši. Pēc vidusskolas eksāmenu nokārtošanas piedalījies velosvētceļojumā uz Liheņu – svētvietu Polijā –, un ar mums kopā brauca arī kāds dominikāņu mūks. Mūsu pilsētā dominikāņi nedzīvoja, bet viņš šajā ceļojumā kaut kā bija

nokļuvis. Tāds bija ceļš, kas mani aizveda uz Krakovu, kur iestājos dominikāņu ordeņa noviciātā.

Kā ģimene uzņēma jūsu izvēli?

Tā kā esmu audzis normālā poļu ģimenē, tas nozīmē – tādā, kas kopj katoliskās tradīcijas, tad vecāki manu izvēli iestāties dominikāņu ordenī uzņēma mierīgi.

Kā jūsu dzīve virzījās tālāk?

1993. gada 22. maijā saņēmu Priesterības sakramentu. Pirmo gadu kalpoju Varšavā, dominikāņu klosterī, kas atrodas jauno dzīvojamo māju rajonā – Služevā. Tur es strādāju arī divās skolās par katehētu. Tad pārcēlos uz dzīvi otrā Varšavas dominikāņu klosterī, kas atrodas vecpilsētā, un provinces dominikāņu kūrījā strādāju par ekonomu. Pēc kāda laika devos uz Gdaņsku, bet tad jau uz Iga-

niju, Tallinu, kur nodzīvoju gandrīz trīs gadus. 2002. gadā mani ievēlēja par Baltijas valstu ģenerālvikariāta ģenerālvikāru, tādēļ mainīju dzīvesvietu un pārcēlos uz Viļņu. Šo amatu pildīju astoņus gadus, bet šogad pirms vasaras brīvdienām mums notika kapituls, kurā ievēlējām citu dominikāni šī amata pildīšanai.

Kā tas notika, ka kalpošanu turpināt ieradāties Liepājā?

Dominikāņu ordenī ir tradīcija, ka iepriekšējais ģenerālvikārs, kurš savas pilnvaras ir nodevis nākamajam šī amata pildītājam, atstāj līdzšinējo dzīvesvietu. Tā kā tēvs Oskars OP Liepājā jau ilgāku laiku dzīvoja viens, tad ierados šeit.

Kādu jūs plānojat dzīvi Liepājā?

Vispirms man jāmacās latviešu valoda. Esmu jau sācis to darīt pats, bet apmeklēšu arī latviešu valodas nodarbības. Tā kā runāju krieviski, palīdzēšu Sv. Dominika draudzes krievu kopienai, svinēšu Svēto Misi, organizēšu arī tematiskas tikšanās.

Jūs līdz šim esat dzīvojis divās citās Baltijas valstīs, kāda

Foto: Ieva Liede

Dominikāņu tēvs Jaceks Šprenglevskis kalpo Liepājas Sv. Dominika draudzē

jums izskatās dzīve Latvijā?

Katrai valstij ir sava specifika. Lietuva ir katoliska zeme, tādēļ tur katoļu priesteriem ir ļoti daudz pastorālā darba, tur ir daudz iespējas. Savukārt, Igaunijā katoļu ir pavisam maz, Tallinā ir tikai viena neliela katoļu draudze. Latvija atrodas pa vidu,

un te katoļu ir vairāk kā Igaunijā. Tomēr var manīt, ka Latvijā ir luteriska vide un darbs šeit ir jāorganizē atšķirīgi no tā, kā Lietuvā un Igaunijā. Domāju, ka Baznīcas dzīve šeit ir stabila, bet tā ir jāatbalsta un jāpalīdz tai attīstīties, iet plašumā.

Intervēja **Ieva Liede**

Pasaules Jauniešu dienās gūtais

ALISE TIMBARE un BAIBA LĪBE, Madrides Pasaules jauniešu dienu dalībnieces no Liepājas diecēzes, labprāt dalījās savos iespaidos un saņemtajā garīgajā bagātībā.

Kā jūs nolēmāt piedalīties Pasaules Jauniešu dienās Madridē?

Alise: Par šīm Jauniešu dienām uzzināju janvārī un izjutu lielu vēlēšanos tajās piedalīties, bet sapratu, ka man tas nav lemts, jo nebija pieejami nepieciešamie finansiālie līdzekļi. Vēlāk viss sāka risināties it kā pats no sevis. Baiba mani pierunāja uzrakstīt iesniegumu bīskapam, kas deva iespēju saņemt arī finansiālu atbalstu šim braucienam.

Baiba: Doma piedalīties Pasaules Jauniešu dienās jau bija sen – pirms iepriekšējām Jauniešu dienām Sidnejā. Toreiz finansiālie līdzekļi nebija pietiekami, tādēļ nolēmu, ka uz nākamajām gan noteikti došos. Liela ietekme bija arī draugiem, no kuriem dzirdēju pozitīvas atsauksmes par Pasaules Jauniešu dienām Ķelnē, viņi man arī palīdzēja nepārdomāt un piedalīties.

Pirms došanās uz Madridi jūs piedalījāties arī sagatavošanās posmā, kurš norisinājās Pamplonā, Spānijā. Lūdzu, pastāstiet par to.

Alise: Pamplonā pavadījām piecas dienas. Dzīvojām ģimenēs, un tā bija fantastiska pieredze. Jāsaka, ka es šajās attiecībās saskatīju vislielāko vērtību. Mēs ar Baibu tikām aprūpētas kā pašu bērni, vienmēr tika sekots līdzī, lai mēs visur paspētu, mūsu dienaskārtība bija piestiprināta virtuvē pie ledusskapja.

Nespēju aizmirst pēdējo vakaru kopā ar ģimeni, tās bija kārtīgas spēļu vakariņas ar neskaitāmiem ēdieniem, sarunām un smiekliem. Dodoties prom, bija jauki dzirdēt to, ka mēs šeit esam ļoti gaidītas.

Baiba: Jā, mūsu ģimene bija fantastiska! Bet, kā dzirdēju, visiem ģimenes esot bijušas brīnišķīgas. Un iepazīstināšana ar pilsētu! Tagad varu apgalvot, ka par Pamplonu un Navarras tra-

dīcijām zinu daudz.

Atmiņā palikusi arī sagaidīšana – varēja redzēt, ka esam patiešām gaidīti – arī pirmajā Svētajā Misē mūsu draudzē, tā kā kopā ar mums bija vēl arī jaunieši no Vācijas, bija sagatavots tulkojums vāciski. Protams, latviski nebija, jo vienkārši neviens jau nezina mūsu valodu, bet arī šajā ziņā varētu teikt, mums veicās, jo mūsu grupā bija priesteri, kas zināja spēļu valodu un tulkoja. Kopumā, manuprāt, tas bija ļoti vērtīgi pavadīts laiks.

Kāda bija jūsu dienas kārtība?

Alise: Katrs rīts iesākās ar rīta lūgšanu, tad sekoja arī Svētā Mise. Notika arī darbs mazās grupiņās, kur mums tika doti jautājumi pārrunām par katras valsts Baznīcas vēsturi un tās nākotni. Mums tika organizēta arī ekskursija pa pilsētu, kur ļoti pārsteidza baznīcu krāšņums un viņu ikgadējais La Fiesta de San Fermin festivāls, kura laikā notiek bulļu skriešanās. Pirms došanās uz Madridi piedalījāmies noslēguma pasākumā, kur iesākumā bija adorācija, kam sekoja diskotēka. Man tas bija pārsteigums, bet tā izpaudās spēļu temperaments.

Baiba: Noteikti neaizmirstama bija diena Havjerā, kas sākās ar nelielu svētkoļojumu, sākumā ar autobusu, bet pēdējie kilometri – kājām. Tad sekoja Svētā Mise, kas bija kopīga ar visiem, kas sagatavošanās posmu izgāja Navarrā. Tur bija iespēja arī apskatīt sv. Franciska Ksavera pili un arī noskatīties filmu par viņa dzīvi un misiju ceļojumiem, kā arī doties uz adorācijas kapelu un pavadīt laiku ar Jēzu divatā. Tad vēl tur notika internacionāls festivāls, kur katra valsts varēja uzstāties ar savu priekšnesumu, noslēgumā bija gospeļu kora koncerts. Šī diena bija ļoti piepildīta.

Kas notika Madridē?

Baiba: Madridē, atšķirībā no Pamplonas, kur visiem bija skaidri noteikta dienas kārtība un apmeklējamie pasākumi, mums iedeva Pasaules Jauniešu dienu somu, kurā varēja atrast arī pasākumu grafiku. Tur pašam vajadzēja izlemēt, kurp doties, jāsaka, ka

Foto no A. Timbares personīgā arhīva

Latviešu jaunieši lielajā Madrides "Quatro Vientos" lidlaukā pēc pāvesta Svētās Mises. Pirmajā rindā otrā no labās – Baiba Lībe (ar vēdekli), otrajā rindā pirmā – Alise Timbare (ar lietussargu)

daudzpusīgais piedāvājums mani radīja nelielu šoku. Bija katehēzes latviešu valodā, kuras pirmajā dienā vadīja priesteris Ilmārs Tolstovs, bet nākamajās divās – bīskaps Antons Justs un arhibīskaps Zbignevs Stankevičs. Jāatzīst, ka šīs katehēzes man ir devušas garīgu stiprinājumu arī pēc Jauniešu dienām.

Kur jūs izvēlējāties piedalīties?

Alise: Mēs izvēlējāmies apmeklēt kopienas "Emanuēls" rīkotu pasākumu, kas notika lielā Madrides arēnā. Tajā uzstājās Tonijs Melendezs (Tony Melendez), kuram no dzimšanas nav abas rokas, viņš spēlēja ģitāru ar kāju pirkstiem un sniedza liecību par savu dzīvi, kas mani ļoti uzrunāja. Tad man ļoti patika arī grupa "The Priest Band", kurā spēlēja tikai priesteri. Manuprāt, liels ieguvums šajā pasākumā bija tā kopības sajūta, kuru tur varēja piedzīvot.

Kā notika tikšanās ar pāvestu Benediktu XVI?

Alise: Pāvestu sagaidījām Madrides centrālajā Cibela laukumā. Ierodoties pāvests dažādās valodās sasveicinājās ar klātesošajiem Pasaules Jauniešu dienu dalībniekiem. Diemžēl pāvesta katehēzi uz vietas nenoklausījāmies, bet nolēmām ar to iepazīties internetā, jo bija laicīgi jāpaspēj uz vilcienu, lai nokļūtu naktsmītnes vietā.

Nākamajā dienā piedalījāmies pāvesta Benedikta XVI vadītajā Krustaceļā. Izvēlējāmies apsēsties parkā un lūgties, jo cilvēku masas bija milzīgas. Laimējās redzēt vienu Krustaceļa staciju, kas bija ierīkota uz skatuves, ļoti iespaidīga.

Madrides lidlaukā notika PJD noslēguma Svētā Mise, uz kuru jau ieradāmies iepriekšējās dienas vakarā. Visi dalībnieki bija iedalīti sektoros, diemžēl vairākiem pa nakti bija jāpaliek ārpus lidlauka, lielā ļaužu pieplūduma dēļ.

Baiba: Tikšanās ar pāvestu man asociējas ar milzīgu cilvēku

masu. Lai arī pāvestu ieraudzīt dzīvajā bija visai pagrūti, tomēr bija fantastiski piedzīvot kopības sajūtu ar cilvēkiem, kuri vēlējās satikt pāvestu, viņu redzēt un dzirdēt.

Ko jūs esat guvušas no šī brauciena savai ticībai?

Baiba: Pirmkārt, redzot tik daudz cilvēku ticību, bija iespēja pārdomāt savu ticību un gūt lielu stiprinājumu. Šajās dienās caur cilvēkiem un notikumiem Dievs man mācīja, ko nozīmē dzīvot pašāvēībā uz Viņu. Mūsu mazais jauniešu pulciņš, kas Jauniešu dienu laikā turējāmies kopā, arī kopā daudz lūdzās, tas man palīdz pašai tagad daudz vairāk lūgties, sarunāties ar Dievu.

Alise: Noteikti tas bija stiprinājums manai ticībai. Ļoti daudz deva tieši personīgie kontakti ar latviešiem, ar kuriem tur iepazīnos tuvāk, mēs kļūvām labi draugi. Katram jauniešim novēlu kaut reizi mūžā piedzīvot, šo brīnumaino notikumu!

Intervēja Ieva Liede

Ziņas no pasaules

Spilgtākie citāti no pāvesta Benedikta XVI runām Vācijas apmeklējuma laikā 22. – 25.septembrī

Jauniešiem:

„Dārgie draugi, vēl arvien nereti svēto tēls tiek kariķēts un droplots, it kā būt svētam nozīmētu būt svešam pasaulei, naivam un nenopietnam. Nereti tiek uzskatīts, ka svētais ir tas, kurš sasniedzis morāliskas un askētiskas virsotnes un tādēļ tiek godāts, bet personiskajā dzīvē nekad nevar tikt atdarināts. Cik nepareizs un drosmi laupošs ir šāds viedoklis! Nav neviena svētā, izņemot Vissvēto Jaunavu Mariju, kas nebūtu pazinis arī grēku un nekad nebūtu pakritis. Dārgie draugi, Kristus tik daudz neievēro, cik bieži mēs dzīvē pakļūpam, bet gan, cik bieži mēs ar Viņa palīdzību no jauna ceļamies. Viņš neprasa ārkārtēju rīcību, bet gan vēlas, lai Viņa gaismā atspīd jūsos. Viņš jūs neaicina, jo esat labi un pilnīgi, bet gan tādēļ, ka Viņš ir labs un vēlas jūs darīt par saviem draugiem. Jā, jūs esat pasaules gaisma, jo Jēzus ir jūsu gaisma. Jūs esat kristieši – ne jau tādēļ, ka darāt ko īpašu un cēlu, bet gan tādēļ, ka Viņš, Kristus, ir jūsu, ir mūsu dzīve. Jūs

Foto no interneta

Pāvests Benedikts XVI, apmeklējot Vāciju

esat svēti, mēs esam svēti, ja ļaujam Viņa žēlastībai darboties mūsos.”

Baznīcā un sabiedrībā iesaistītiem ļauiem:

„Baznīcai jātiek at-pasaūlotai. No materiālās un politiskās nastas atbrīvota, Baznīca var labāk un patiesi kristīgā veidā veltīt sevi pasaulei, patiesi atvērties pasaulei. Šādi tā atkal spēj dabiski izdzīvot savu aicinājumu kalpot Dieva pielūgšanai un kalpot tuvākajam.”

Kardināls Dzivišs aicina 2015. gada Pasaules Jauniešu dienas rīkot Polijā

Krakovas arhibīskaps kardināls Staņislavs Dzivišs, tiekoties ar pāvestu Benediktu viņa valsts vizītes laikā Vācijā, ir aicinājis pontifiku vēlreiz apmeklēt Poliju un aiznākamās Pasaules Jauniešu dienas rīkot Krakovā. Intervijā Vatikāna radio kardināls uzsvēra, ka vēl viens motīvs Polijas apmeklējumam būtu vēl celtniecības stadijā esošās svētīgā Jāņa Pāvila II svētvietas atklāšana. „Zināmā mērā tieši Krakovā ir dzimušas Jauniešu dienas, un būtu skaisti, ja tās atgrieztos Polijā,” atzīmēja kādreizējais Jāņa Pāvila II sekretārs,

piebilstot, ka oficiāli jāaicina Polijas Bīskapu Konferencē.

Līdzās Krakovai vēlmi rīkot Pasaules Jauniešu dienas pauda arī Latvija, iesaistot vairākas *postpadomju* telpas valstis. Ja tas izdotos, tad tas būtu pirmais šāda mēroga un nozīmes pasākums Austrumeiropā.

Kā zināms, nākamās Pasaules Jauniešu dienas notiks 2013. gada jūlijā Riodežaneiro, (Brazīlijā) un arī to laikā tiks oficiāli paziņoti nākamie rīkotāji.

Pēc KNA materiāliem sagatavoja priesteris Mihails Volohovs

Kolkas Dievmātes – Jūras Zvaigznes – draudze

Prāvests Toms Priedoliņš

Kolkas draudzē sākās kalpot 2008. gadā, apkalpo arī netālu esošās Dundagas, Rojas draudzes un Mērsraga misiju punktu.

Kāda bija Kolkas draudze, kuru tu šeit iepazīni?

Domāju, ka ir vajadzīgs laiks, lai jebkurā draudzē iedzīvotos, vienā tas var notikt ātrāk, citā – lēnāk. Kolkā ierados pēc aizvadīta gada Ilūkstē, kur draudze ir krietni lielāka, bet pamažām pieradu pie cilvēkiem, apstākļiem. Ar laiku nāk saprašana, ka nav jau svarīgi – cik draudzē ir cilvēku, jo Svētajai Mīsei ir jāgatavojas tāpat. Cenšos dot to, kas man ir, neatkarīgi no tā, vai baznīcā ir desmit vai simts cilvēku.

Esi uzaudzis Jūrkalnē, vai saskati kādu līdzību cilvēkos, kuri mit jūras krastā?

Tā jau saka, ka cilvēki, kuri dzīvo pie jūras, ir sevi noslēgti, bet es domāju, ka to nevar tā viennozīmīgi attiecināt uz visiem. Katrai vietai noteikti ir kāda cilvēkiem raksturīga iezīme, tomēr nevar visiem uzlikt tādu zīmogu. Uz šo draudzi neattiecas noslēgtība, jo tad, kad nepieciešama palīdzība, nevienš neatsaka.

Vai pats pieliec roku dievnama uzturešanā?

Ir lietas, kas bijušas jāpaveic, piemēram, nomaiņām krāsnīņu un šogad arī jumtu, jo tas savu laiku jau bija nokalpojis, ielikti arī priekšlogi. Jumta nomaiņā iznāca arī pašam savu roku pielikt, bet bija arī palīgi no draudzes.

Vai Kolkā ir izveidojusies kāda savstarpēja sadarbība ar pareizticīgo un luterāņu kopienām?

Ar pareizticīgajiem vēl neesam sadarbojušies, bet ar luterāņiem gan. Kopīgi veidojam Valsts dibināšanas svētku svinības, arī tikāties Adventa pasākumos, kas tika rikoti kultūras namā. Lielajā piektdienā Kolkas ielās vienojamies kopīgā Krustaceļa lūgšanā. Varu teikt, ka sadzīvojam ļoti labi, jo luterāņu mācītājs šeit ir atsaucis.

Jau otro gadu no Kolkas uz Aglonu dodas velosvētceļojums, lūdzu, pastāsti ko tuvak par to.

Velosvētceļojuma ideja dzima Kolkā. Ivo Bordjugs reiz ieitca vēlni uz Aglonu doties ar velosipēdiem, jo neesot tik daudz brīva laika, lai līdz turieni aizietu kājām. Pagājušajā gadā šī ideja nobrieda un tika realizēta. Tas bija izmēģinājumbrauciens, lai zinātu – kā tas ir, jo jēd ar kājām ir daudz savādāk.

Un kā tas ir?

Priekš manis tas ir labāk nekā ar kājām, jo ātrāk ir man pieņemamāk. Pirmajā velosvētceļojumā no Kolkas bijām astoņi. Šogad mums pievienojās arī talsinieki un mūsu grupa bija jau daudz prāvāka – divdesmit pieci cilvēki. Lielākā daļa dalībnieku bija apmierināti un atklāja, ka šāds svētceļojuma veids viņiem ir pa prātam.

Kāds ir tavs skatījums uz Kolkas draudzi nākotnē?

Vienmēr ir iespējams darīt kaut ko vairāk kā līdz šim. Tomēr, manuprāt, ir vajadzīgs laiks, ko priesteris pavada jaunā draudzē. Tas nav mans stils pašā sākumā kaut ko *ķert pa galvu, pa kaklu*. Svarīgi ir draudzi iepazīt. Tas var prasīt vienu, divus vai pat trīs gadus. Mans uzdevums šobrīd ir šeit būt, saprast šo vidi, cilvēkus. Tad, kad ir izveidojusies izpratne, var veidot kaut ko jaunu, bet pastāvīgu, paliekošu. Tas nekas, ka Kolkā ir maza draudze, bet te noteikti ir iespējas, kuras vēl nav izmantotas. Katliņciņo šeit ir vairāk nekā nāc baznīcā, arī tas ir *lauciņš*, kurā var kaut ko labu paveikt.

Beneventa Ružāne

Uz Kolku pārcēlusies dzīvot ar vīru pirms 25 gadiem no Andrupenes pagasta Krāslavas novada, lai būtu tuvak meitai, kas strādājusi Slīteres rezervātā. Skolotājas amatā aizvadīts 41 gads.

Vecais jumta segums Kolkas baznīcai tika noņemts pašu draudzes locekļu spēkiem. Savu roku pieliek arī prāvests Toms Priedoliņš.

Foto no Iveta Bordjuga personīgā arhīva

Kā jūs šeit iedzīvojāties, ieradusies no Latgales?

Kopumā ņemot, kolcenieki ir ļoti lepnī un ne katru uzreiz pieņem. Es biju tāda aktīva un man visur gribējās piedalīties, tādēļ laikam es – čangaliete (latgaliete) – čivļiem (kurzemniekiem) iepatīkos un mani pieņēma.

Kā jūs šeit – luteriskā vidē – varējāt praktizēt katoliķību?

Toreizējais seminārists Andris Priede apzināja katoļus Kolkā un mūs paaicināja. Sākumā bijām ar vīru tikai divi vien, tad piepulcējās citi. Tā 1992. gadā radās doma dibināt draudzi. Patiesībā katoļu Kolkā ir diezgan daudz, bet slinki praktizēt savu ticību.

Gunta Puķīte

Kolkā dzīvo no 1970. gada un bijusi klāt Kolkas katoļu draudzes pirmsākumos. Pāreje draudzes locekļi Guntu sauc par "labo garīgu", jo, pateicoties viņai, baznīcā vienmēr ir skaisti, sakopti un tīri. Pie Guntas arī glabājas baznīcas atslēga un Kolkas apmeklētāji pie viņas griežas, ja vēlas to apskatīt un dzirdēt stāstījumu par dievnamu.

Kādi bija Kolkas katoļu draudzes pirmsākumi?

Kad Latvijā sākās Atmoda, tad Kolkā arī sākās luteriskā atmoda. Teoloģijas fakultātes studente Lija Ivaska vēlējās Kolkas skolā dibināt svētdienas skolu, un piemērota telpa tika atrasta klasē, kur es strādāju. Svētdienas skolas nodarbības sākās, bet pēc īsa brīža šis darbs bija jāpārņem man.

Pati biju krustcelēs – kurai draudzei pievienoties. Kara laikā biju kristīta Apriķu luterāņu baznīcā, bet apmeklēju baptistu dievkalpojumus. Gan vienas, gan otras konfesijas dievkalpojumos jutu, ka garīgā ziņā man tur kaut kā trūkst. Tad Kolkā ieradās seminārists Andris Priede un mani uzaicināja uz Svēto Misi. Iepriekš katoļu Svētajā Misē nebiju piedalījies, bet tur esot, sapratu, ka tā ir mana istā vieta, kur vairs nekā netrūkst.

Olga Golubeva

Dzīmusi un katolisko ticību mantojusi no saviem vecākiem Latgalē, bet uzaugusi Rojā. Uz Kolku pārcēlusies dzīvot darba dēļ. Svētdienās, kad notiek Svētā Mīse, Olga vienmēr ir baznīcā. Oļā, kā draudzes locekļi viņai mīļi sauc, savā dārzā audzē ziedus, ar kuriem labprāt dalās, lai varētu izrotāt baznīcu.

Velosvētceļojuma Kolkā-Aglona 2010 dalībnieki atpūtas brīdī. No kreisās: Ieva Iviņa, Iveta Bordjuga, Ivo Bordjugs, prāvests Toms Priedoliņš, Sabine Upnere un Aiva Rēriha

Kāda loma jūsu dzīvē ir lūgšanai?

Lūgšana stiprina manu ticību. Katru vakaru pateicos Dievam par nodzīvoto dienu, par to, ka Viņš man dāvā veselību. Gadās, ka kādreiz vakarā vēlu aizskatos televizoru un aizmiegu bez lūgšanas, bet no rīta gan dienu iesāku ar lūgšanu. Cenšos mājās lūgties arī tad, kad šeit nenotiek Svētā Mīse.

Marija Kilmite

Kurzemē ieradusies kara laikā bēgļu gaitās no Rezeknes. Atzīst, ka Kolkā ir iedzīvojusies un šo pusi sauc par savām mājām. Bērnībā braukājusi tēvam līdz uz Talsu katoļu dievnamu, kur tētis kalpojis par ērģelnieku, no viņa arī apgūta spēlētprasme. Tagad ērģelnieces amats nodots gados jaunākai "skolniecei" Ivetai Bordjugai.

Kāda bija jūsu katoliskā audzināšana?

Kad vēl dzīvojām Latgalē, tēvs nemaz nebija neiet baznīcā. Kad mēs, bērni, aizgājām uz baznīcu, tad tēvs skatījās – vai mēs visi esam atnākuši. Mums bija jāstāv balkonā, kur dziedāja koris, jo tur tētis mūs varēja redzēt.

Vienreiz es izmuku. Man bija interese par kādu mazu luterāņu baznīciņu Galēnos. Tur notika svētki un bija atbraucis bīskaps. Ar draudzeni sarunājām paskatīties – kā tur tajā baznīcā ir. Tā arī izdarījām, bet tētis pamanīja, ka mēs vairs neesam, un jautāja – kur tad jūs palikāt? Labi, ka nedabūjām pērienu, jo uz

Svēto Misi bijām, bet no vesperēm aizgājām.

Jūsaprāt, tas ir labi, ka vecāki stingri pieskata, vai bērni iet baznīcā?

Tas ir ļoti labi.

Silvija Kalmane

Kolkā ieprecējusies no Latgales puse. Ticības dēļ nācies arī ciest, bet Silvija tajā saskata vērtību.

Kas jums ir Baznīca?

Baznīca man ir vieta, kur atrodu risinājumus savai dzīvei. Piemēram, šodien priesterā Toma sprediķi es saņēmu atbildi – kā man rīkoties, aizrādot otram cilvēkam. Tādas ir ļoti daudzas reizes, kad sprediķos saklausu risinājumu kādām savas dzīves problēmām un pēc tam tās uzveru jau daudz vienkāršāk.

Es biju izfantazējusi, ka Kurzemes pusē varētu būt sava milīga katoļu gulbalku baznīciņa skandināvu stilā, tāda – kādas biju redzējusi filmās. Aprīņojami, ka mums tagad tāda ir, kaut draudze ir neliela. Tā ir vienreizēja sajūta, kad Ziemsvētkus un Lieldienas var svinēt baznīcā un Svētās Mises notiek katru svētdienu. Iepriekš tā visa pietrūka.

Ko jums dod ticība Dievam, piedalīšanās Svētajā Misē?

Ļoti daudz, tas palīdz man sakārtot savu dzīvi. Es ilgi nevarēju *tikt pāri* vīra nāvei, bet tagad Dievs man ir palīdzējis to pieņemt.

Manā dzīvē notiek neizsakāmojamas lietas.

Prāvests Toms Priedoliņš atzīst, ka neatkarīgi no cilvēku skaita baznīcā Svētajai Mīsei ir jāgatavojas

Sarunās pie tējas tases draudzes locekļi (no kreisās) Silvija Kalmane, Maija un Viesturs Rērihi labprāt dalās ar citiem savā ceļā pie Dieva

Piemēram, ērģelēm tika vākti ziedojumi, bet man nebija naudas, kaut arī gribējās ziedot. Tad tumšā sestdienas vakarā pie manis atnāca nepazīstami puīši, kuri bija ar mieru manu automašīnu pirkt. Nākamajā dienā trešo daļu no naudas varēju ziedot ērģelēm.

No bērības apmeklēju baznīcu, bet tāpēc manā licībā uzvedībā tika liktas nesekmīgas atziemes un, beidzot pamatskolu, saņēmu arī ļoti negatīvu raksturojumu. Iznāk, ka ticības dēļ esmu cietusi, bet tas man ir atmaksājies simtkārtīgi citādā veidā.

Vai jūs tagad, atskatoties uz savu dzīvi, redzat, kā Dievs jūs ir vadījis cauri grūtībām?

Jā, piemēram, es Salaspilī strādāju par kultūras nama direktori, kaut arī man nebija atbilstoša izglītība. Ja 15 gadu laikā es biju astoņi direktore, tad nevienš cits tāds darbs apstākļos nebija izturējis tik daudz gadus kā es. Es uzskatu, ka tas varēja notikt tikai Dieva vadībā. Paļaujoties uz Viņa vadību, es ne-meklēju cilvēkus, bet viņi nāk pie manis un dažādas lietas notiek viegli un vienkārši.

Vai jūsu palīdzēja ceļā pie Dieva?

90-to gadu sākumā ticības jautājumos mani ievadīja skolotāja Puķīte un viņas dēls, kas bija mans skolnieks. Es visu stāstīto pieņēmu, jo jutu, kas tas ir tieši man. Ticība mani iesakpoja ļoti dziļi.

Baznīcā labprāt ienāku arī ikdienā, lai lūgtos rožukroni. Šī lūgšana man ir vislielākais palīgs.

palīgs. Kad man ir grūti, tad caur šo lūgšanu saņemu lielas Dieva žēlastības. Dieva klātbūtni īpaši jūtu tad, kad pats esmu sakārtots un *tīrs*.

Vai jūs kā mūziķis arī kalpojat draudzē?

Vadu Kolkas pūtēju orķestri un kopš pirmās bīskapa vizitācijas šeit, vienmēr bīskapu sagaidām ar orķestra spēli. Tas ir svinīgi, kad pusstundu pirms Svētās Mises spēlējam. Palīdzam arī meitai Ivetai, dziedot basu viņas vadītajā draudzes korī.

Maija Rēriha

Dzīmusi, augusi netālu no Dundagas. 50-to gadu beigās ar ģimeni pārcēlusies dzīvot uz Kolku, jo šeit svētdieniskā dzīve strauji attīstījusies un tētim bijusi iespēja atrast labāku darbu. Vairāki gadi aizvadīt, pildot Kolkas pagasta priekšsēdētājas pienākumus.

Vai jūsu ticību esat mantojusi ģimenē?

Kristīti luterāņu baznīcā. Manu brāli paspēja bērībā nokristīt, bet mani nē. Kad atnācām dzīvot uz Kolku, sāku mācīties 1. klasē un skolā par ticību nedrīkstēja runāt. Pirmo reizi baznīcā mani mamma aizveda uz baptistu baznīcu. Kolkā baznīcas tika nolaistas, jo nodokļus nevarēja samaksāt, un tās tika izmantotas citiem nolūkiem. Ļoti daudz ticības izpratnē un skaidrošanā man ir palīdzējis skolotājs Jānis Puķītis.

Kā jūs saņēmat Kristības sakramentu?

Katoļu draudzi sāku apmeklēt, kad Svētās Mises vēl notika skolas ēkā, reizēm braucām arī uz Talsiem. Kristības sakramentu man piešķīra priesteris Andrejs Mediņš. Man ļoti patīk viņa harizmātiskā pieeja un spēja aizraut cilvēkus. Vienā brīdī ar vīru sapratām, ka arī

mūsu ģimenei ir jākristās, jāsaņem Pirmā Svētā komūnija. Iestiprināšanas sakramentu saņē-mām visi kopā ar mūsu trim meitām.

Kā radās doma, ka Sakas katoļu baznīciņu vajadzētu pārvest uz Kolku?

Šī ideja radās priesterim Mediņam. Tajā laikā strādāju par pagasta priekšnieci, un baznīcas pārvešana bija jāsaskaņo ar mani. Kādā siltā maija dienā priesteris mani aizveda baznīcu apskatīt, tur viss šķita mīļi un uzrunājoši. Nodomāju – ja var dabūt, tad noteikti jāņem. Viss notika ar toreizējo bīskapa Ārvalda Andreja Brumaņa svētību.

Cik ilgā laikā baznīca tika no jauna uzlieta?

Vasarā – jūlijā – rīkojām talku, braucām baznīcu nojaukt un vest šurp, oktobrī tā jau bija gatava un tika iesvētīta.

Vai paši roku arī pielikāt?

Jā, es ar divām vecākajām meitām biju klāt pie baznīcas nojaukšanas, strādniekiem vārijām ēst. Tikko bija kāds brīvs britiņš, vācām šķindelīšus. Palīdzēju arī līdzekļu vākšanā, lai baznīcas uzstādīšanas darbus varētu pabeigt. Ar zemes atrašanu nebija viegli, jo Kolkā lielākā zemes daļa atradās piejūras aizsargjoslā, kur būvniecība nav atļauta.

Es negribu uzsvert, cik esmu roku pielikusi, bet ja cilvēkam dzīvē izdodas tāda vēsturiskā brīdī būt klāt, tad tā ir liela Dieva žēlastība un svētība. Tas bija neaizmirstami. Tā es savā dzīvē arī esmu vadījusies – pieņemot visas labās iespējas, ko dzīve dod, un izmantot. Šī bija viena no tādām iespējām.

Sirsniņu paldies gribu teikt visiem priesterim, kas šeit ir kalpojuši, jo viņi visi ir no sevis kaut ko ieguldījuši un mūs darijuši bagātākus.

Ivo Bordjugs

Ivo ticības ceļš sākies pie skolotājas Guntas Puķītes svētdienas skolā, viņš pats atzīst, ka vēl atrodas šī ceļa sākumā. Kad sākās draudzēties ar savu tagadējo sievu Ivetu, dzīve vairāk sākusī saistīt ar katoļu Baznīcu un citur nav bijusi vēlēšanās meklēt. Pirms laulībām saņēmis Kristības sakramentu. Turpina darboties draudzē. Arī Ivo vecāki ceļu uz katoļu Baznīcu sākuši meklēt un tajā iesaistījušies, pateicoties dēla dzīves licībai.

Kā notika jūsu gatavošanās Laulības sakramentam?

Tajā laikā bija tā, ka Kolkas draudzi apkalpoja paulīniešu tēvs Mariušs Malkinskis no Ventspils. Griežamies pie viņa un sarunājām nākamajā tikšanās reizē visu sarunāt, bet tad pie mums sāka kalpot paulīniešu tēvs Jūris Krīstūns. Viņš mūs laulībām gatavoja trīs mēnešus, tādēļ no Kolkas uz Rīgu braucām caur Ventspilī.

Vai šīs gatavošanās posmus jums bija ieguvums?

Jā, noteikti, tas bija ļoti liels ieguvums. Tēvs Jūris ļoti labi visu mums paskaidroja un pamācīja. Ja tā visa nebūtu bijis, nedomāju, ka es šobrīd būtu tik dziļi ticības *slīdēs*. Mums tika ielikti stabili *pamati* un ir ļoti patikami to visu atcerēties. Kad satiekam tēvu Jūri, tad viņš mūs priecīgi sauc par saviem bērniem. Tagad varu atzīt, ka ir svarīgi nestieģies ar Laulības sakramenta saņemšanu.

Kā jūs abi ar Ivetu kopjat savu ticību?

Mēs abi strādājam Rīgā, bet katru sestdienu, svētdienu cenšamies braukt uz Kolku, jo sevi uzskatām par kolceniekiem. Es neesmu Rīgas cilvēks, un tāpēc man ir grūti tur iziet no mājām. Lasu garīgo literatūru. Ceturtdienās bieži dodamies uz Sv. Alberta baznīcu Pārdaugavā. Citreiz, kad svētdienā neesam Kolkā, izvēlamies apmeklēt kādu katoļu dievnamu citā Latvijas pusē, piemēram, aizbraucam uz Skaiskalni, Siguldu. Cenšamies pabūt pēc iespējas dažādās baznīcās.

Vai jums pieder ideja par velosvētceļojumu?

Uz Aglonu jau biju braucis iepriekš, bet ar

mašīnu. Gribējās svētceļojumu. Ar kājām tik lielu laiku nevarēju atvēlēt darba dēļ. Velobrauciens šķita pieņemama ideja. Gabals ir pietiekami liels – 500 km. Tā bija mana pirmā svētceļojuma pieredze, un es nezināju, ko no tā gaidīt. Man ļoti patika.

Iveta Bordjuga

Dzīmusi, augusi Kolkā. Ar Kolkas katoļu baznīcu saistīta kopš tās uzstādīšanas brīža, pati piedalījusies šī dievnama nojaukšanā Sakā un tā pārvešanā uz Kolku, kas notika 1997. gada vasarā. Nelielais koka dievnams Ivetai ir ļoti tuvs un mīļš, jo tā ir vieta, kur gūt mieru un patvērumu. Iveta Kolkas draudzē kalpo kā ērģeliece.

Kāda loma jūsu dzīvē ir mūzikai?

Es nāku no mūzikālas ģimenes, mans tētis ir Kolkas pūtēju orķestra diriģents un mūzikas skolotājs. Tādēļ arī mūzikā man ir bijusi ļoti tuva jau no pašas bērnības. Muzikālo izglītību esmu ieguvusi Kolkas mūzikas skolā.

Kā jūs savu mūzikas dāvanu liekat lietā?

Pēc Kolkas pamatskolas aizgāju mācīties uz Rīgas Katoļu ģimnāziju, un tur sāku savas spējas pielietot praksē, spēlējot Svētajās Misēs. Tajā laikā Kolkā Svētās Mises notika reti – reizi vai divas reizes mēnesī ieradās priesteris no Talsiem vai Ventspilis. Kad šeit pirms trim gadiem sāka kalpot priesteris Toms Priedoliņš, Mises jau notika katru svētdienu, tad sapratu, ka jāķeras pie darba, un sāku svētdienās spēlēt un vadīt dziedāšanu.

Vai Kolkas draudze ir muzikāla?

Jā, šī ir ļoti muzikāla draudze, gandrīz visi, kas svētdienā ir baznīcā – dzied, mani tas iepriecina. Es varu teikt, ka esmu šīs draudzes locekles Marijas kundzes skolniece, viņa man jau agrā bērnībā iemācīja daudzās Baznīcas dziesmas. Dziedājumi, protams, laika gaitā mainās. Gatavojot dziesmu lapīgas svētdienas dievkalpojumiem, es tajās iekļauju gan tradicionālās dziesmas, kas atrodas lūgšanu grāmatās, gan arī cenšos pievienot jaunās. Atbilstoši liturģiskajam kalendāram, katrā Svētajā Misē ir jaunas dziesmu lapīgas, un tas dod iespēju dziedāt līdz visiem, kas vēlas.

Vai notiek arī dziedāšanas mēģinājumi?

Mēģinājumi pirms iknedēļas Svētajām Misēm man, bet kopā ar draudzes jauniešiem esam izveidojuši nelielu ansambli, kurā dziedam četrbalsīgi, tajā gan notiek mēģinājumi. Palīgos ņemu savu tēti un arī Ivo tēti, kuri palīdz dziedāt basu. Parasti kopīgi muzicējam svētkos.

Vai esat dziedājuši arī ārpus Kolkas?

Jā, priesterim Tomam bija ideja, ka mums kaut kur jādodas ārpus Kolkas, jo ir ieguldīts liels darbs un tas ir par maz – sagatavoto atskaņot tikai vienu reizi Kolkā. Dziedam arī tajās draudzēs, kurās kalpo priesteris Toms – Rojā un Dundagā, tur braucam svētkos, bīskapa vizitācijās. Lieldienu laikā Labā Gana svētdienā dziedājam Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē.

Kāda ir jūsu nodarbošanās ikdienā?

Es strādāju sabiedriskā labuma organizācijā, kas ir Latvijas Nacionālās bibliotēkas atbalsta biedrība, tur nodarbojos ar ziedojumu pieņemšanas projektiem mūsdienu bibliotēku sistēmas izveidei valstī. Mans darbs ir saistīts ar lauku bibliotēku atbalstīšanu. Tas, ka pati esmu dzimusi un augusi Kolkā, palīdz man izprast situāciju laukos.

Kā jums ikdienā palīdz tas, ka esat ticīgs cilvēks?

Tas man ļoti palīdz, jo mans ikdienas darbs tiešā veidā ir saistīts ar palīdzēšanu citiem. Man ir veicies, ka savā ikdienā varu darīt labu, ir prieks un gandarījums, ka varu dalīties. Patiesībā ticību nevar nošķirt no manas būtības, tā nav no manis atdalāma ne darbā, ne kādā citā sabiedrībā. Ticība ir mani, un es to izstaroju tur, kur esmu.

Intervēja Ieva Liede

Intervija ar Jelgavas diecēzes bīskapu Edvardu Pavlovski

10. septembrī Jelgavas Bezvainīgās Jaunavas Marijas katedrālē par Jelgavas diecēzes jauno bīskapu tika ordinēts priesteris Edvards Pavlovskis. Jaunais bīskaps labprāt piekrita sarunai, un "NĀC" lasītāji tagad var ar viņu iepazīties tuvāk.

Ko jūs savā ticības dzīvē esat mantojis no saviem vecākiem?

Esmu uzaudzis ticīgu vecāku ģimenē, kur lūgšanai bija liela nozīme. Ik vakaru pulcējāmies uz kopīgu lūgšanu. Arī nevienam ēdienreizē neiesākām nepalūgušies. Tad, kad laika apstākļu dēļ netikām svētdienā uz Svēto Misi, vienmēr mājās 12.00 Svētās Mises laiku pavadījām lūgšanā. No pašas bērnības, kopš tik tikko sevi atceros, atmiņā emocionāli dzīvāki palikuši tieši lūgšanu brīži mājās. Esot baznīcā, vienmēr esmu izjutis svētuma tuvumu un noskaņu. Arī tad, kad nebiju mājās, mēģināju praktizēt ikdienas lūgšanas, cik tas bija iespējams.

Vai reliģiskā vide ģimenē palīdzēja jūsu dzimt aicinājumam uz priesterību?

Jā, kā gan citādi. Parastā gaita aicinājumam ir tā, ka vecāki paši savai tautai izaudzina priesterus, kas kalpo ne tikai ģimenei, bet plašākam cilvēku lokam – draudzei, kurai viņš ir vajadzīgs. Tas, manuprāt, ir īpašs Dieva žēlastības brīnums, ja neticīgu vecāku ģimenē dzimst aicinājums uz priesterību.

Stāties Seminārā mani pamudināja gadījums, kad kaimiņu draudzē nomira priesteris un manas dzimtas draudzes prāvestu pārcēla kalpot citur. Prāvesta uz vietas vairs nebija. Pats to varbūt tik ļoti nepārdzīvoju, jo attāluma dēļ es ikdienā tāpat netiku uz baznīcu, bet redzēju to cilvēku sāpi, kas katru dienu bija apmeklējuši Svēto Misi. Redzot viņu rūpes, es domāju – lai viņiem būtu Svētā Mise arī darbdienās,

Jelgavas diecēzes bīskaps Edvards Pavlovskis ir priecīgs par jauno, Dieva uzticēto kalpojumu

es iestāšos Garīgajā seminārā. Es gribēju šiem cilvēkiem ar savu dzīvi un kalpojumu būt noderīgs.

Vai jūs nebija nekādu šaubu par izvēlēto ceļu uz Garīgo semināru?

Stādamies Seminārā, es nedomāju, ka noteikti būšu priesteris. Nevaru pateikt, ka man bija ļoti skaidra vīzija par visu tālāko dzīves ceļu. Biju gatavs tam, ka man pateiks – brauc mājās, nemokies, jo tas nav tavs ceļš. Tiešām, es biju gatavs salasīt savas mantijas un aiziet, kad man to palūgs. Manī valdīja doma –

lai mani novērtē, nezināju, kas no manis var iznākt.

Kāds jums palicis atmiņā aizvadītais laiks Garīgajā seminārā?

Es redzu un jūtu, ka katram priesterim Seminārs un tur aizvadītie gadi saistās it kā ar bērnību, to atceras ar sevišķām dvēseles trīsām. Esmu novērojis, ka priesteri, kuri ierodas no tālienes, grib apmeklēt Semināru, lai izstaigātu garīgās dzīves sākuma takas, tas viņiem ir tikpat saistoši kā staigājot bērnības takas, kuras ietas basām kājām,

turoties pie mātes rokās.

Kad mācījos skolā, protams, man bija draugi, ar kuriem kopā darījām dažādas lietas, bet mūsu starpā bija kāds tukšums, un līdz ar to mūsu draudzība bija tikai līdz pusei. Mūs nevienoja ticība, bet Seminārā es sevi sajutu kā starp savējiem, savā vietā, un tas man sagādāja prieku.

Man bija tā, ka es, beidzot Semināru, to tajā pašā laikā arī nebeidzu, jo pēc iesvētīšanas par priesteri vienu gadu dzīvoju un kalpoju Rīgas Sv. Antona baznīcā, kas atrodas desmit minūšu gājienā no Semināra. Man nebija tā, ka pēc Semināra beigšanas būtu piedzīvojis atšķirtību no tā. Pēc gada Seminārā arī sāku pasniegt lekcijas.

Vai ir kāds priesteris, kurš jūsu ceļā uz priesterību bijis kā paraugs, kuram gribas līdzināties?

Manā dzimtajā pusē katrs no apkārtējās draudzēs kalpojošajiem priesteriem man bija kā paraugs. Tie bija padomju varas gadi, kad priesteri nemaz nedrīkstēja ar jauniešiem sveicināties, citādi varēja iekļūt nepatīkšanās. Šķaunes prāvests Klements Apšs bija tāds atvērtāks un drošāks, viņu vēlāk Kalupē bandīti noslepkavoja.

Seminārā es katru priesteri uzlūkoju kā ideālu, varbūt ne vienmēr man pieejamu un aizsniedzamu. Par garīgo tēvu tajā laikā kalpoja mariāņu tēvs Pēteris Upenieks, viņš uz mani atstāja lielu iespaidu, viņu var dēvēt par staigājošo dievbijību. Pēc viņa nāves par garīgo tēvu sāka kalpot Viktors Pentjušs, kas daudziem bija liela autoritāte. Skaidrs, ka mans bīskaps vienmēr man bija autoritāte, tajā laikā tas bija Julijans Vaivods, pēc tam bīskaps Jānis Pujats.

Ko jums nozīmē kalpot kā priesterim un tagad arī kā bīskapam?

Es biju pieradis un apradis ar savu priesterisko kalpojumu un

prāvesta pienākumiem. Ar bīskapa pienākumiem ir jāaprod, tie jāmacās. Es neesmu izmisis, ka man tas jā dara. Es palaujos uz Dieva gādību un apredzību, jo es kalpoju Kristus Baznīcā un Viņš pats ir tās galvenais vadītājs, mēs esam Viņa darbinieki, kurus Viņš noliek katru savā vietā. Es sevi neuzskatu par vienīgo, vislabāko un visattiecīgāko šim amatam, bet tagad man par to nav jādoma. Ja esmu pateicis "jā", tad man tagad nav jādoma par to, vai esmu pareizi rīkojies.

Arī tāds ģimenes tēvs nav labs, kurš salaulāties baznīcā, pēc tam sāk domāt – kāpēc es to izdarīju? Tad ir jāskatās – kādi ir mani pienākumi, lai es būtu labs ģimenes tēvs. Tāpat arī es uzskatu, ka nav ko zaudēt laiku, domājot – kā būtu bijis labāk un kurš būtu bijis labāks. Esmu pieņēmis šo aicinājumu un priecājos, ka Dievs man to ir uzticējis. Es to tiešām uzskatu par kalpojumu, nevis tikai operatīvas pārvaldīšanas iespēju.

Jūs par sava bīskapa moto esat izvēlēties Jēzus teiktos vārdus no krusta „Lūk, tavs dēls”, ko jums tie nozīmē?

Šie bīskapa ģerbonī rakstītie vārdi nav tikai manējie. Es nevaru uzskatīt, ka es esmu tas, kurš ir izvēlējis Mariju par savu Māti un es esmu viņas labais dēls. Mēs visi esam Marijas bērni, jo Kristus caur šiem vārdiem mūs visus, ne tikai apustuļi Jāni, kuram viņš tos teica, ir novēlējis Marijas gādībai. Pastāv jautājums – cik labi bērni mēs esam Marijai? Cik daudz mēs savai Mātei nesam prieku vai arī rūpju? Neviens caur šiem vārdiem – uz mani šie vārdi neattiecas. Ar to es gribu pateikt, ka es neko jaunu neesmu izdomājis. Mums ir jācenšas būt par labiem Marijas bērniem. Ja Marija ir mana Māte, tad man katru dienu no jauna ir jāparāda – kāds es esmu viņas bērns.

Intervēja Ieva Liede

Jaceks Salijs OP

Strīds par sātana eksistenci

Es nešaubos, ka sātans eksistē, jo par viņu skaidri runāja un pret viņu darbojās Dieva Dēls Jēzus Kristus, kuram es ticu. Vēlos akcentēt, ka Viņš ne tikai izteicās pret to, bet arī savā darbībā to atmaksāja.

Ieklausīsimies Kristus mācībā par sātanu: „Atkāpies, sātān!” (Mt 4,10) – tādā veidā Viņš aizdzinga kārdinātāju, kad tas mēģināja Jēzu pierunāt mesianiskajā darbībā aprobežoties vienīgi ar šīs pasaules pārejošajiem mērķiem.

Savus mācekļus Jēzus brīdina par sātana postošo darbību un lūdzas par viņiem, lai tas viņus nepieņemtu: „Sīmani! Sīmani! Lūk, sātans meklē jūs šeit kā kviešus, bet es lūdzu par tevi, lai tava ticība nemītos.” (Lk 22,31-32a)

Visupirms tomēr Jēzus sevi atklāj kā sātana uzvarētāju: „Tagad šī pasaule tiek tiesāta; tagad šīs pasaules valdnieks tiks izmests ārā.” (Jņ 12,31; sal.14,30

un 16,11) „Es redzēju sātanu kā zibeni no debesīm krītam.” (Lk 10,18) Tātad – ne tikai debesis tika atbrīvotas no sātana – Dieva Dēls kļuva cilvēks, lai no sātana un viņa eņģeļiem attīrītu arī zemi. Tāda ir pamatjēga notikumam Geraziešu zemē – Kristus iedzen dēmonus cūku ganāmpulkā (Vecajā Derībā šie dzīvnieki tika uzskatīti par nešķīstiem), kas metās jūras dzelmē, jo mūsu zeme nav paredzēta vienlaicīgi dēmoniem un Kristum.

Visiem apsēsto atbrīvošanas gadījumiem ir tieši šāda nozīme: Kristus tādos brīžos izpaužas kā uzvarētājs pār sātanu un ļaunajiem gariem: „Kas mums ar Tevi, Jēzu Nācarieti?” sauca ļaunā gara apsēstais cilvēks. „Vai Tu esi atnācis mūs nomaītāt?” (Mk 1,24)

Nav daudz jēgas atzīt sātana pastāvēšanu, kamēr patiesi (un ne tikai mūsu uzskatos) neatvēršim durvis Kristum un mūsos iztrūks

bailes, ka, pat nedaudz attālinoties no Kristus, atkal varam kļūt par ļaupījumu ļaunajiem gariem, kas ir par mums stiprāki. Evaņģēlijs to uzskatāmi atklāj: „Ja stiprais apbruņojies sargā savu māju, tad viss, kas viņam ir, paliek drošībā. Bet ja stiprāk par viņu atnāk un uzvar to, tad tas paņem visas viņa bruņas, uz kurām tas palāvās, un izdala savu ļaupījumu. (...) Kad nešķīstais gars atstāj cilvēku, tad tas staigā pa tukšnešainām vietām, meklējams mieru, bet, neatradis to, tas saka: Es atgriezīšos savā mājoklī, no kura izgāju. Un atnācis Viņš atrod to ar slotu izslaucītu un izgrieznotu. Tad viņš iet un ņem sev līdz septiņus citus garus, kas ļaunāki par to; un tie tur dzīvo; un šī cilvēka pēdējās lietas kļūst ļaunākas nekā pirmās.” (Lk 11,21-22,24-26)

Veids, kādā cilvēki mēdz attiekties pret ļaunumu, ir arī

Vai ticības mācība par sātanu ir kaut kas otršķirīgs?

aizraušanās ar demonoloģiju. Tā vietā, lai meklētu palīdzību pie Dieva, kas ir varenāks par elles valdniekiem, cilvēks mēģina pret ļaunumu aizsargāties ar maģijas palīdzību. Vai arī naivi tic, ka sātans ir tik dumjš un vājš vai pat labvēlīgs, ka pietiek sameklēt un neitralizēt viņa sabiedrotos starp cilvēkiem, lai aizsargātos pret sātana ietekmi.

Dievs radīja cilvēku no zemes un darīja viņu dzīvu ar savu dievišķo, tīro dvesmu; grēks ienāca cilvēces vēsturē tikai

cilvēka vainas dēļ – tāda ir pirmgrēka apraksta pamatjēga. Bībeles apraksts nav tikai ļaunuma noslēpuma atklāšana tīri morāliskā līmenī. Čūska tēls norāda uz to, ka cilvēks bija pakļauts ļaunuma spiedienam, kas iepriekš bija noticis garīgajā pasaulē: „Debesis izcēlās cīņā: Mikēlis un viņa eņģeļi cīnījās ar pūķi. Arī pūķis un viņa eņģeļi cīnījās, bet neuzvarēja, un viņu vieta vairs nebija atrodama Debesīs. Un tika nogāzts šis lielais pūķis, mūžsenā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas pievil visu pasauli. Viņš tika nogāzts zemē, un kopā ar viņu tika nogāzti viņa eņģeļi.” (Atkl 12,7-9) Tomēr cilvēks varēja un viņam vajadzēja nepakļauties šim ļaunā gara spiedienam.

Domāju, ka šajās pārdomās ir ietverta atbilde uz jautājumu, kas dažiem šķiet tīri retorisks: Vai sātana pastāvēšanas atzīšana tuvina ļaunuma noslēpuma atzīšanu? Tomēr netuvina, bet attālina! Cik labi, ka attālina – līdz pat Pēdējās Tiesas dienai.

➔ Turpinājums

KRISTĪGĀS DZĪVES INSTITŪTS

Tālmācības kurss 10 daļās Svētie Raksti un dzīve

Kurss ir paredzēts ikvienam aktīvam kristietim, lai labāk izprastu Veco un Jauno Derību, lai varētu labāk saskatīt paralēles starp Svētajiem Rakstiem un savu dzīvi.

No citiem līdzīga nosaukuma kursiem šī programma atšķiras ar to, ka tā sasaista divas jomas: *teorētiskas zināšanas un dzīves pieredzi*.

Zināšanas balstās mūsdienu Bībeles pētnieku atklājumos, savukārt ar piedāvāto vingrinājumu palīdzību dalībnieki tiek mudināti meklēt apgūtā materiāla saikni ar savu dzīves pieredzi un ikdienas dzīvi.

Tālmācības programmu ir iespējams apgūt divējādi:

(1) pasta sarakstes veidā vai (2) e-vidē.

Programmas priekšrocība – var apgūt savā dzīves vietā.

Programmas vadītāja *Marika Zelča-Čerāne*, Mag. reliģijā un rel. izglītībā.

Programmu izstrādājis teoloģijas doktors *Noels Donelijs* Skotijā, latviešu materiāla konsultants teoloģijas doktors *Jānis Priede*.

Programmas sākums 2011. gada 15. oktobrī.

Informācija un pieteikšanās:

Institūta mājas lapa www.kdi.lv

Tālr. 29410774 (programmas vadītāja)

Tālr. 26673828 (koordinatore)

E-pasts: kdi@apollo.lv

Nedēļas nogale jauniešiem Liepājā 15. – 16. oktobrī

Organizē: Kopiena
"Chemin Neuf"
Vecums: **18 – 30 gadi**
Tēma: **kristietība
īkdiēnā**

Programmā: lekcijas
un dalīšanās,
slavēšana un
lūgšanas kopā ar
grupu "Ex Anima",
kopīgs darbs un
atpūta

Pieteikšanās: līdz 10. oktobrim pa tālr. 29730786 vai pa e-pastu:

madara.sinke@gmail.com

Dalības maksa: Ls 5 – 10 (pēc iespējām)

Adrese: Atmodas bulvārī 15, Liepājā

Pateicība

Ikšķīliešu un Sv. Meinarda salas apmeklētāju vārdā pateicamies Ikšķīles novada domes speciālistiem par atsaucību un operatīvu rīcību, salas labiekārtošanas darbu laikā. Ātri un izlēmīgi darbojoties, tika iebetonēti pakāpieni salas abās pusēs un ieguldīts elektrokabelis salas apgaismošanai, atbilstoši projekta dokumentācijai.

Ikšķīles Romas katoļu draudze un prāvests
Konstantīns Bojārs

Strīds par sātana eksistenci

→ Turpinājums

Dievs pasarg', ja kāds gribētu šo noslēpumu atrisināt agrāk. Un lai Dievs dod, ka ar Kristus zēlastību mēs jau tagad varētu uzvarēt ļaunumu sevī un ap mums!

Noslēgsim šīs pārdomas ar jautājumu – vai mēs reizēm nemēģinām „uzkraut” sātanam atbildību par mūsu grēkiem. Ticības mācības kongregācijas 1975. gada dokuments saka: Baznīca „vienīgi vēlas palikt uzticīga Evaņģēlija prasībām. Skaidrs, ka tā neatzīst izvairīšanos no atbildības un vainu novēlšanu uz dēmoni. Ik reiz, kad ir uzradies šādu atrunu kārdinājums, tā ir asi reaģējusi, atkārtojot Jāņa Zeltamutes sacīto: „Visu cilvēcisko kritienu un nelaimju iemesls, par kuriem cilvēki sūdzas, nav sātans, bet gan cilvēciskā nolaidība.” Kristīgā mācība atklāj gan Radītāja visvarenību un labestību, gan cilvēka brīvību un lielumu. Tā allaž ir noraidījusi pārsteidzīgu sātanu iekaušanās saskatīšanu uz

katra soļa, tā ir atmetusi māņticību, maģiju, ticību nolemtībai un izvairīšanos no cīņas. Vēl jo vairāk – kad kāds sāk runāt par iespējamu sātanu iekaušanos, Baznīcas nostāja ir tikpat kritiska un piesardzīga kā brīnumainu parādīšanos gadījumos.”

Vai atskatoties uz to, kas līdz šim ir pateikts, varam piekrist dažu teologu spriedumam, ka ticības jomā mācība par sātanu ir kaut kas otršķirīgs? Gan jā, gan nē. Jā, jo vienīgais, kas kristīgajai ticībai patiešām ir svarīgs, ir Jēzus Kristus, kurš dzīvo. Taču ir par maz pateikt, ka Kristus ir kritīgās ticības centrā. Viņš ir Pilnība, kura caurstrāvo visu (sal. Kol 2,9; Jņ 1,16; Ef 4,10). Un tieši tāpēc nevienam burtu, ne rakstu zīmi nedrīkst no mūsu ticības pazaudēt, bet katrs Svēto Rakstu teikums, katrs Dieva bauslis un katra ticības patiesība, kaut arī vismazākā, mums jāmēģina izprast, raugoties ar Kristus acīm.

Tulkoja **Ingrīda Burģe**
(Raksts publicēts saīsināts)

Grāmatas

Benedikts XVI sarunā ar
Pēteri Zēvaldu
PASAULES GAISMA

Tagad arī latviešu valodā lasītājiem ir iespēja iepazīties ar citviet pasaulē jau plašu atzinību ieguvušo žurnālista Pētera Zēvalda grāmatu "Pasaules gaismā", kas veidota kā saruna ar pāvestu Benediktu XVI – Katoliskās Baznīcas vadītāju. Vācu žurnālists sešu stundu intervijā aicinājis pāvestu atbildēt uz Baznīcai būtiskiem jautājumiem: par ticības un prāta attiecībām, par progresa lomu mūsdienu sabiedrībā, brīvības jēdziena izpratni, seksualitātes un ģimenes lomu, kā arī daudziem citiem, kas nodarbina ikvienu, kurš meklē patiesību. Jautāts par pasaules tautu iespējamo tālāko attīstību, lasot nepārprotamās laika zīmes, pāvests uzsver pārmaiņu nepieciešamību, kas nevar notikt bez katra cilvēka iekšējas atgriešanās: „Pie šīs atgriešanās pieder tas, ka Dievs atkal tiek likts pirmajā vietā. Tad viss kļūst citādāk. (...) mums atkal jā-uzdrošinās eksperimentam ar Dievu – lai ļautu Viņam ienākt mūsu sabiedrībā.”

Žurnālists P. Zēvalds grāmatas "Pasaules gaismā" ievadā raksta: „Kad pāvestā klausās un atrodas līdzās, tad jūt ne tikai viņa domāšanas precizitāti un cerību, kas rodas no ticības, bet tad arī īpašā veidā kļūst redzams mirdzums no pasaules gaismas, no Jēzus Kristus vaiga, kurš vēlas satikt ikvienu cilvēku un nevienam neizslēdz.” Ļausim, lai arī mūs apspīd un pārveido tā gaismā, kas atklājas, lasot šo grāmatu!

Ieva Liede

**JĀNIS PĀVILS II –
JAUNĀS PASAULES
VĒSTNESIS**

Izdevniecība "KALA Raksti" sadarbībā ar Latvijas Romas Katoļu Baznīcas Informācijas centru laidusi klajā grāmatu "Jānis Pāvils II – jaunās pasaules vēstnesis", kurā apkopotas šī gada 1. maijā Latvijas Universitātē notikušās konferences dalībnieku uzrunas un svētīgā pāvesta sacītais, viesojoties Latvijā 1993. gada septembrī. Izdevumā iekļauts arī DVD ar videoiecību "Jānis Pāvils II Latvijā", kā arī izsmelošs ieskats Jānim Pāvilam II veltītās konferences uzrunās un priekšnesumos.

Konference "Jānis Pāvils II – jaunās pasaules vēstnesis" tika rīkota pāvesta Jāņa Pāvila II beatifikācijas dienā pēc Rīgas arhibīskapa-metropolita Zbigneva Stankeviča iniciatīvas, pulcējot gan valsts augstākās amatpersonas un intelīģences pārstāvjus, gan dažādu konfesiju ticīgos.

LRKB IC

**Māte Terēze
TUR, KUR IR
MĪLESTĪBA, IR ARĪ
DIEVS**

Ar šādu nosaukumu izdevniecībā "KALA Raksti" laidusi klajā Braiena Kolodijčuka sakārtoto grāmatu par mātes Terēzes uzskatiem un

mācīto, par būtiskākajiem cilvēka dzīves jautājumiem. Grāmatas apkāšvirsraksts ir "Ceļš uz ciešanu vienotību ar Dievu un dziļāku mīlestību pret tuvākajiem", bet grāmatas moto: „Nav nekā skaistāka kā mīlēt citam citu, kā Dievs mīl ikvienu no mums. Tieši tāpēc mēs esam pasaulē.”

Aizvadītajos Ziemsvētkos latviski jau iznāca B. Kolodijčuka pasauleslavenais darbs „Māte Terēze. Nāc, esi mana gaismā” – grāmata, kura liecināja par slavenās mūķenes piedzīvoto dvēseles tumsu un kurā pirmoreiz tika publicētas viņas dziļi personiskās vēstules. Jaunā grāmata uzskatāma par pirmās grāmatas turpinājumu. Arī šajā darbā ir daudz pirmpublicējumu no mātes Terēzes personīgā arhīva. Ja pirmā grāmata atklāj svētīgās dziļākos dvēseles noslēpumus, tad jaunizdots darbs mums rāda viņas pašas un visa mātes Terēzes dibinātā ordeņa panākumu cēloņus un pamatus. Grāmatas ievadā lasām: „Māte Terēze nenogurstoši darīja zināmus savus uzskatus par to, kur rodams paties miers un laime, un savus laika-biedrus viņa iedvesmoja ne tikai ar sacīto vārdu patiesumu, bet vēl vairāk ar savu dzīvi, kas atbilda tam, ko viņa sacīja.” Grāmatas valoda atklāj mātes Terēzes vitalitāti un lielisko humora izjūtu, runājot arī par sarežģītiem jautājumiem. Tajā iepazīsim gan konkrētus padomus, gan daudz līdzību un analogiju.

"KALA Raksti"

Iesvētīta kapela Liepājas cietumā

14. septembrī Liepājā par vienu svētītu vietu kļuva vairāk, jo Liepājas cietumā tika iesvētīta kapela svētā Pāvila godam. Kapelu iesvētīja Romas Katoļu Liepājas diecēzes bīskaps Vilhelms Lapelis un evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps Pāvils Brūvers, klātesot cietumā kalpojošajiem garīdzniekiem – baptistu mācītājam Mārtiņam Balodim un Sv. Jāzepa katedrāles prāvestam Gatim Mārtiņam Bezdelīgam, kā arī cietuma administrācijai un darbiniekiem.

Bīskaps V. Lapelis savu uzrunu veltīja apustulim Pāvilam, kura godam šī kapela tiek iesvētīta, jo arī sv. Pāvils bija cietumā, lai gan par saviem labajiem darbiem un tieši no cietuma viņš sūtīja vēstuli filipiešiem, kurā teica: „Vienmēr priecājieties Kungā!” (4,4) Bīskaps turpināja, ka Dievs vienmēr dod cilvēkiem brīvību, arī pat tad, kad šo brīvību mēs nepareizi izmantojam, tomēr Dievs nepārstāj mūs mīlēt. Katram ir vajadzīga piedošana. Krusts altārī arī parāda Dieva lielo mīlestību, jo Kristus mūsu dēļ gājis nāvē. Bīskaps novēlēja, lai ikviens šai kapelā

Foto: Egons Ziverts

Kapelas iesvētīšanas brīdī

spētu ticību atjaunot un nekristu izmisumā.

Ideja par kapelas iekārtošanu nākusi no cietuma sociālās rehabilitācijas daļas priekšnieces Gītas Rozentāles. Lai to varētu realizēt, bija nepieciešami materiālie līdzekļi, kas tika saziēdoti šim mērķim Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē un Sv. Annas baznīcā. Baptistu draudze kapelai ziedoja krēslus, pareizticīgo draudze – miksto grīdas segumu. Koka altāri savām rokām gatavoja turpat

cietumā ieslodzītais Raimonds, kurš uzskata, ka šo darbu veikt esot bijis īpaši pagodinoši. Priesteris G. M. Bezdelīga un mācītājs Jānis Bitāns kopā ar cietuma darbiniekiem izveidoja kapelas interjeru.

Tagad sv. Pāvila godam iesvētītās kapelas durvis ir atvērtas tās apmeklētājiem, kuri vēlas vēlēt laiku lūgšanai, atverot savu sirdi Dievam un ļaujot Viņam sevi pārveidot pēc Savas līdzības.

Priesteris
Gatis Mārtiņš Bezdelīga

Liepājas Sv. Jāzepa katedrāle dzīvo

Liepājas Sv. Jāzepa katedrāle svinēja savas iesvētīšanas simtgadi. Tā nebija tikai viena diena – 6. augusts, bet draudzes prāvesta Gata Mārtiņa Bezdelīgas iecerēta un īstenota pasākumu un norišu virkne. Viņš pats ar smaidu saka: „Tas viss bija Dieva dots, un mēs tikai atsaucāmies Viņa vēlmēm, jo Viņš vēlējās Sava nama svētkus svinēt.”

30. jūlijs. Katedrāles dārzā notiek plenērs, kurā tiek uz draudzes dāvinātā audekla krāsās un pašu mākslinieku izjūtās iemūžināta katedrāle. Glezno visi ar aizrautību, sākot no Liepājas Universitātes profesora Alda Kļaviņa, Sanktpēterburgas māksliniekiem Aleksandra Ņekrasova un Andreja Kuzņecova līdz pusaudzīm, kas varbūt reiz būs mākslinieki. Pēc plenēra – ekspresizstāde, bet tai seko ļoti skaists un Dieva klātbūtnes papildīts notikums – gleznotāja un Sanktpēterburgas muzeja „Царскосельская коллекция” izveidotāja un direktora Aleksandra Ņekrasova grafiku izstādes „Evaņģēliju motīvi” atklāšana katedrāles tornī izveidotajā izstāžu zālē.

„Mākslinieki turpat vai realitātē saredz praviešu, svēto tēlus un Bībeles ainas. Viņš cenšas tās attēlot, negrēkojot pret redzētā būtību.”

5. augusts. Šī diena veltīta vēsturei. Sv. Jāzepa katedrāle ir unikāla celtnē, jo 19. – 20. gadsimtu mijā, veicot dievnama pārbūvi, tās jaunie mūri ietvēra un līdz šim sargā seno, 18. gadsimta, baznīcu. Ar saviem pētījumiem klausītāju pārpildītā kūrījas zālē uzstājas Rundāles pils muzeja nodaļas vadītājs

Mākslinieks Aldis Kļaviņš plenērā iemūžina katedrāli

Jānis Baltiņš. Viņš iepazīstina ar saviem pētījumiem par prāvestu Eduardu fon der Ropu, kura kalpošanas laikā notika grandiozā pārbūve. RTU profesors Jānis Zilgalvis stāsta par darbu veicējiem, arhitektiem L. Melvilu un K. E. Strandmani, Liepājas muzeja kultūrvēstures nodaļas vadītāja Uļa Gintnere meklējusi ceļu pie tiem, kuri draudzē kalpojuši, ticējuši un lūguši 19. gadsimtā un 20. gadsimta sākumā, prāvestiem un draudzes locekļiem. Rundāles pils muzeja direktors Imants Lancmanis stāsta par intriģējošiem jaunatklājumiem pētījumos par to, kā Liepājā 18. gadsimtā tapa celta pirmā katoļu baznīca.

6. augusts. Sv. Mise katedrālē. To celebrē Jelgavas bīskaps Antons Justs un emeritētais Liepājas bīskaps Ārvaldis Andrejs Brumanis. Komponists Rihards Dubra tai radījis mūziku, kuru izpilda koris "Laiks",

diriģentes Ilzes Balodes vadīts, un Liepājas simfoniskā orķestra mūziķi. Skan mūžībā aizgājušās draudzes locekles Ainas Uldriķes, dzejnieces un dziedātājas, "Himna katedrālei": „No krusta torņiem prieks plūst pāri – Es atgriežos no pasaules Un gaidās tavu sliksni skarū”

Post scriptum.

Tāda ir notikumu secība. Taču katrā no tiem atmirdz Debesis. Plenēra gleznās katedrāle sāk dzīvot tā, kā to sajutuši un ar savu meistarību uz audekla atstājuši gleznotāji. Arī vēsture tver aizgājušo laiku, tērptoties Debesu dāvinātajā gaismā. Bet svētku Svētajā Misē visi ir vienoti priekā un lūgšanās. Taču tas ir tikai sākums dievnama vēstures iepazīšanas un godināšanas ceļā, jo nākamā gada jūlijā aprit 250 gadu, kopš iesvētīta pirmā Liepājas katoļu baznīca.

Uļa Gintnere

Jūrkalnē pulcējas no tuvienes un tālienes

Tradicionāli, kā iepriekšējos gadus, svētdienā pēc 15. augusta notika Jūrkalnes draudzes lielākie svētki – Zāļu dienas. Šogad tas iekrita 21. augustā. Kā katru gadu ieradās bīskaps, bija kapu svētki, zāļu svētsana. Kājām no Alsungas atnāca svētcēlnieki, pulcējās arī bijušie jūrkalnieši no Kuldīgas, Liepājas, Rēzeknes. Pēc bīskapa vadītās Svētās Mises un ļoti pamācošās svētrunas notika Euharistiskā procesija ap baznīcu un pēc tam – kapu svētki. Pirmā apstāšanās bija pie priesteri Georga Novicka kapa. Otrā un trešā t.s. jaunajā kapsētā, bet ceturtā pie no jauna uzstādītās kapelas uz staba pretī Latvijas brīvvalsts laikā uzceltajam piemiņeklīm bojā gājušiem jūrkalniešiem. Šīs kapeliņas, kuru tautā sauc arī par krucifiksu, atjaunošanā liela pateicība jāizsaka Jūrkalnes draugiem, kuriem ir zemes īpašumi Jūrkalnē. Kādreiz šāda kapela atradusies tuvāk baznīcai, kā tas ir redzams vecās fotogrāfijās. Daudz, pat jāsaka visvairāk, par kapelas atjaunošanu rūpējās tautas nama vadītāja Kristīne Skulle un Marita Jēkabsone. Bet pašu ideju pacēla

Kapeliņa – krucifikss Jūrkalnes ceļmalas kapos

bijušais Latvijas Brīvības muzeja direktors, tagadējais „Lūķu” māju saimnieks Juris Indāns. Iesvētot jauno kapelu, bīskaps izteica pateicību visiem, kas pielikuši roku, prātu un līdzekļus, lai Jūrkalnē būtu viena jauka un sakopta vieta Kristus mīlestības zīmes godināšanai. Ekselence paslavēja arī kapeliņas atrašanās vietu, kas ļoti labi saskatāma braucot garām kapsētai pa Ventspils – Liepājas šoseju. Pēc visām svinībām pie piederīgo kapu vietām sapulcējās radinieki, kas uz

svētkiem bija atbraukuši no tālienes.

Savukārt, 24. septembrī Jūrkalnē svinēja tūrisma sezonas noslēgumu. Viss jaunais, kā parasti, notiek pēc Jūrkalnes goda pilsoņa mūziķa Igo Fomina iniciatīvas. Arī šoreiz svētki notika "Uguns plāvā", kurai šogad apritēja 10. gadadiena. Šoreiz pasākuma tēma bija saistīta ar āboliem. Bija arī mājražotāju tirdziņš, kur bija nopērkami sklandraušī, skābmaize un citi našķi. Pamatā gan bija ābeļu stādīšanas pirmā kārtā. Pūres dārkopības un izmēģinājumu stacija dāvināja ābeļu stādus un, tā kā jauniecerētais ābeļdārzs daļēji atrodas uz draudzes zemes, tad ābeļu stādīšanā piedalījās arī draudzes prāvests Andris Vasiļevskis un vikārs Mihails Volohovs. Firma „Pūres dzimas” bija atvedusi iespaidīgu iekārtu, ar kuru bez maksas varēja izspiest ābolu sulu. Šim aparātam bija ļoti liela piekrišana. Pēc pasākuma visi tika aicināti doties uz Alsungu, kur baznīcas aizbildņa erceņģeļa Miķeļa svētku ietvaros arī notika daudz un dažādi pasākumi gan baznīcā, gan apkārtnē.

Jānis Priedoliņš

Jaunais mācību gads Liepājas Katoļu pamatskolā

Pirmais mācību gada mēnesis – septembris – aizvadīts. Iesākts ar Dieva svētību 1. septembrī, pulcējot skolēnus, viņu vecākus un pedagogus uz svinīgu svētku brīdi Liepājas Sv. Jāzepa katedrālē. 16 pirmklasniekiem šis laiks pagājis iepazīstoties gan savā starpā, gan ar mācību priekšmetiem, kas nu dienu dienā jāapgūst un to pašiem jaunākajiem palīdz veikt klases audzinātāja Zane Zālīte.

Oktobris iesākts ar Miķeļdienas labdarības tirdziņu Sv. Jāzepa katedrāles dārzā, kas Liepājas Katoļu pamatskolā jau kļuvis par tradīciju. Tāpat kā pērn, notika tirgošanās ar pašu gatvotiem gardumiem, rokdarbiem un amatniecības izstrādājumiem, kā arī savā dārzā izaudzētām

rudens veltēm. Skatot Maijas Kalniņas izpildītām dziesmām, mazie tirgotāji, savu vecāku atbalstīti un iedrošināti, lepnī piedāvāja sarūpēto. Ieguvēji bija abās letes pusēs stāvošie – gan pircēji, gan pārdevēji, jo visus vienoja vēlme palīdzēt tiem, kas mums ir līdzās, bet kam sirdī mīt dziļa sāpe. Tirdziņa ieņēmumi tiks ziedoti piecām biedrības „Dižvanagi” ģimenēm, kurās aug bērni – invalīdi.

Skolā šogad tika ielānota arī Tētu dienas svinēšana, ko, apvienojot patikamo ar lietderīgo, atzīmēja Miķeļdienas sestdienā. Visiem bija iespēja piedalīties jautrās stafetēs un spēlēs, iemēģināt staigāšanu ar koka kājām un runāšanu „pupīnvalodā”.

Ieva Liede

Liepājas Katoļu pamatskolas rīkotajā Miķeļdienas tirdziņā pirkst un pārdot gribētāju netrūka

Pasmaidīsīm

Lielākais samulsums iestājas tad, kad satiekas divu cilvēku acu skatieni ... atslēgas caurumā.

☺ ☺ ☺

Kad visi ir tik pretimnākoši, tu esi nepareizajā joslā.

☺ ☺ ☺

Jo slinkāks cilvēks, jo vairāk viņa darbs līdzinās varoņdarbam.

☺ ☺ ☺

– Cik tev gadu?

– 18.

– Pirms četriem gadiem tu teici to pašu!

– Es neesmu no tām, kas vienu dienu saka vienu, bet otru – citu!

☺ ☺ ☺

Pieredze – tā cilvēki sauc savas kļūdas.

– Mājasdarbu izpildīji?
– Nē!
– Kāpēc tad gulšņā?
– Jo mazāk zini, jo ciešāks miegs!
☺ ☺ ☺

Atnāk dēls no skolas un saka saviem vecākiem:

– Nezinu, ar ko jūs tā esat iepatikušies manai skolotājai, bet viņa atkal grib jūs redzēt...

☺ ☺ ☺

Mamma jautā Ilzītei:

– Cik ir trīs plus četri?

– Septiņi.

– Un septiņi plus četri?

– Nezinu! Mums līdz vienpadsmit nemācīja.

☺ ☺ ☺

Tētis skatās uz Pēterīti un vaicā:

– Kad tu pēdējo reizi esi redzējis dušu?

– Nu ja, atkal jau! Tiklīdz kaut kas pazūd, uzreiz mana vaina...

ZIŅU PORTĀLS:

www.katedrale.lv

Izdevējs: Romas katoļu Baznīcas Liepājas diecēze.
Redakcijas adrese: Liepāja, Peldu 15. Tālrunis/fakss 63425422, mob. tālr. 26310871, e-pasts: nac@tvnet.lv
Redaktore: Ieva Liede. Teoloģiskie recenzenti: bīskapi – Vilhelms Lapelis, Ārvaldis Andrejs Brumanis.
Korektore: Ērika Korāte

Avīze iznāk 6 reizes gadā, to var iegādāties baznīcu grāmatu galdos.

CMYK

**Laikraksta nākamais numurs
6. decembrī**

Iespiests: Tipogrāfijā "Kurzemes Vārds", Liepājā, Radio ielā 19. Redakcija tiesīga koriģēt iesūtītos materiālus. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz "Nāc". Tirāža: 7500.